

Εικόνες και σημειώ σεις από το Zagreb.

Από το παιχνίδι της Euroleague ανάμεσα στην τοπική Cibona και τον Ολυμπιακό.

Οι Κροάτες θεατές που βρέθηκαν στο Drazen Petrovic basket ball center, έδειξαν ότι και μπάσκετ ξέρουν και τη

Cibona

πονάνε, αλλά πάνω όλα έδειξαν ότι είναι Κοινό. Αυτοί οι 5.000 περίπου θεατές, δεν δίστασαν να χειροκροτήσουν ανυπόκριτα, θερμά, τη μαγική

alley-oor

πάσα του

Milos

Teodosic

στον

Josh

Childress

ο οποίος σηκώθηκε σχεδόν έξω από τη μπασκέτα έβγαλε τον αγκώνα του πιο ψηλά από τη στεφάνη και κάρφωσε με βία στο καλάθι της ομάδας τους. Το κοινό σχεδόν πανηγύρισε για αυτή την τιτάνια στιγμή. Τι και αν ήταν εις βάρος της ομάδας τους; Ήταν κορυφαία στιγμή μπάσκετ και τους βγήκε πηγαία.

Λίγο αργότερα όμως, όταν η εντολή του Velimir Perasovic, για πίεση σε όλο το τερέν άρχισε να αποδίδει, ήταν εκείνοι που έσπρωξαν την ομάδα. Ο δαιμόνιος

Jamont

Gordon

καθοδηγούσε, εκτελούσε, ο

Marco

Tomas

με τη γνωστή Γιουγκοσλάβικη αθλητική αναίδεια σφυροκοπούσε και η εξέδρα πήρε φωτιά.

Ήταν η ώρα που «έγειρε» το γήπεδο. Ο Θοδωρής Παπαλουκάς, έχασε την ψυχραιμία του κλωτσώντας τα διαφημιστικά, ο Έλληνας κόουτς ήταν έξαλλος με τη διαιτησί

α, η εξέδρα έβραζε και η δύναμη της έδρας πυρπολούσε το παιχνίδι.

Τελικά ο Ολυμπιακός οριακά έκλεψε το διπλό, διορθώνοντας το χαλαρό ξεκίνημα, τη νωθρότητα που επέδειξε στην αρχή, δίνοντας έτσι το δικαίωμα της ελπίδας στη περίφημη Cibona

. Για να επανέλθει η ομάδα, χρειάστηκε να τους ξυπνήσει ο κόουτς: «Ψοφίμια» τους αποκάλεσε με οργή σε μια φάση, κοιτώντας τον πάγκο του με ένα βλέμμα αποστροφής.

Ήταν ο αυστηρός, ο αλύγιστος καθοδηγητής. Λίγα λεπτά αργότερα, ο ίδιος χάιδεψε το κεφάλι του

Milos

, χαμογέλασε στον

Josh

, χτύπησε στοργικά την πλάτη του Γιάννη Μπουρούση. Είχε ξαναγίνει ο στοργικός μέντορας.

«Πόλεμος δίχως όπλα» είχε χαρακτηρίσει τον αθλητισμό ο Oscar Wilde. Που να είχε ζήσει και το επαγγελματικό αθλητισμό! Που να είχε ζήσει τον «πόλεμο» στο Ζαντάρ τον Δεκέμβριο του '92! Τότε που ο Ολυμπιακός έπαιζε με τους Σέρβους του (

Zarko
Paspalj

,
Milan
Tomic

,
Dragan
Tarlac

), μέσα στο Κροατικό καμίνι στα απάνθρωπα, αιματηρά για τη γείτονα χώρα, χρόνια. Ήταν σαν τον ορισμό της κόλασης σε αθλητικό επίπεδο. Εννοείται ότι η Ελληνική ομάδα έχασε...

Κάποιος που δεν του αρέσει καθόλου να χάνει, είναι ο κόουτς Παναγιώτης Γιαννάκης, που δεν κέρδισε καθόλου τυχαία το παρανόμι «δράκος». Με κλεισμένα τα 52 του χρόνια, με

παρουσιαστικό που γεμίζει ακόμα το παρκέ, με ύφος που δείχνει ότι το μπάσκετ για αυτόν ήταν πάντα μια πολύ σοβαρή απασχόληση δεν ησυχάζει ούτε με την κόρνα της λήξης. Αποχωρεί από το παρκέ νικητής, αλλά με ένα μορφασμό που σε κάνει να αναρωτιέσαι τελικά τι είναι εκείνο που ευχαρισιέται περισσότερο; Η μάχη ή η νίκη; Σαν να λυπάται που έληξε η αναμέτρηση. Πολεμιστής από τότε που παιδί έπαιζε στη Νίκαια, ώριμος πια, στραγγίζει κάθε μπασκετική στιγμή με την ίδια αγωνία, την ίδια πίστη, την ίδια μαχητικότητα. Ζυμωμένος σε τεράστιες αθλητικές στιγμές, αδιανόητες νίκες, οδυνηρές ήττες αποτελεί δίχως άλλο, ένα πρότυπο.

Ο φωτεινός πίνακας έγραφε 94 – 97 όταν ήχησε η κόρνα της λήξης. Οι παίκτες των δύο ομάδων αντάλλαξαν συγχαρητήρια, εναγκαλισμούς, το κοινό αποχώρησε ήσυχα, τα φώτα στη σάλα έσβησαν, οι δημοσιογράφοι, μετά τις συνεντεύξεις τύπου, πληκτρολογούσαν τις τελευταίες λέξεις στους φορητούς τους και η ομάδα ετοιμαζόταν να επιστρέψει στην πατρίδα.

Την περίμενε κάτι σαν την μητέρα όλων των μαχών. Η αναμέτρηση με τον Παναθηναϊκό την

Κυριακή για το Ελληνικό πρωτάθλημα.